YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
13 päivänä helmikuuta 2003 *

Asiassa C-458/00,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään H. Støvlbaek ja J. Adda, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Luxemburgin suurherttuakunta, asiamiehenään J. Faltz,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jota tukee

Itävallan tasavalta, asiamiehenään C. Pesendorfer, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 (EYVL L 30, s. 1) 2, 6 ja 7 artiklan sekä jätteistä 15 päivänä heinäkuuta 1975 annetun neuvoston direktiivin 75/442/ETY (EYVL L 194, s. 39), sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna 24.5.1996 tehdyllä komission päätöksellä 96/350/EY (EYVL L 135, s. 32), 1 artiklan f alakohdan mukaisia velvoitteitaan, kun tätä jälkimmäistä säännöstä tarkastellaan yhdessä tämän direktiivin liitteessä II B olevan R 1 kohdan kanssa, koska se on esittänyt kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 ja 4 kohdan sekä tämän direktiivin 1 artiklan f alakohdan, kun tätä säännöstä tarkastellaan yhdessä direktiivin liitteessä II B olevan R 1 kohdan kanssa, vastaisia perusteettomia vastalauseita jätteiden toiseen jäsenvaltioon pääasiassa polttoaineena käytettäväksi tapahtuvia tiettyjä siirtoja vastaan,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet sekä tuomarit C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari), D. A. O. Edward, P. Jann ja S. von Bahr,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan komission, asiamiehenään J. Adda, Luxemburgin suurherttuakunnan, asiamiehinään N. Mackel ja R. Schmit, ja Itävallan tasavallan, asiamiehenään E. Riedl, 25.4.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.9.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY 226 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 19.12.2000 ja jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 (EYVL L 30, s. 1; jäljempänä asetus) 2, 6 ja 7 artiklan sekä jätteistä 15 päivänä heinäkuuta 1975 annetun neuvoston direktiivin 75/442/ETY (EYVL L 194, s. 39), sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna 24.5.1996 tehdyllä komission päätöksellä 96/350/EY (EYVL L 135, s. 32; jäljempänä direktiivi), 1 artiklan f alakohdan mukaisia velvoitteitaan, kun tätä jälkimmäistä säännöstä tarkastellaan yhdessä tämän direktiivin liitteessä II B olevan R 1 kohdan kanssa, koska se on esittänyt kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 ja 4 kohdan sekä tämän direktiivin 1 artiklan f alakohdan, kun tätä säännöstä tarkastellaan yhdessä direktiivin liitteessä II B

olevan R 1 kohdan kanssa, vastaisia perusteettomia vastalauseita jätteiden toiseen jäsenvaltioon pääasiassa polttoaineena käytettäväksi tapahtuvia tiettyjä siirtoja vastaan.

2 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 7.6.2001 antamalla määräyksellä Itävallan tasavalta hyväksyttiin väliintulijaksi oikeudenkäyntiin tukemaan Luxemburgin suurherttuakunnan vaatimuksia.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

Direktiivi

3 Direktiivin pääasiallisena tavoitteena on ihmisten terveyden ja ympäristön suojeleminen jätteiden keräilyn, kuljetuksen, käsittelyn, varastoinnin ja kaatopaikalle sijoittamisen aiheuttamilta haitallisilta vaikutuksilta. Direktiivin neljännessä perustelukappaleessa todetaan erityisesti, että jätteiden hyödyntämistä sekä uusiomateriaalien käyttöä olisi edistettävä luonnonvarojen säästämiseksi.

4 "*Huolehtimisella*" tarkoitetaan direktiivin 1 artiklan e alakohdan mukaan "mitä tahansa liitteessä II A mainittuja toimintoja" ja "*hyödyntämisellä*" tämän artiklan f alakohdan mukaan "mitä tahansa liitteessä II B mainittua toimintaa".

5 Direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet edistääkseen:

a) ensiksi jätteiden tuotannon ja niiden haitallisuuden estämistä tai vähentämistä — —

b) toiseksi:

— jätteen hyödyntämistä kierrättämisen, uudelleenkäytön tai talteenoton tai jonkin muun toiminnan avulla tarkoituksena erottaa siitä uusioraaka-aineita

tai

— jätteen käyttämistä energianlähteenä."

6 Direktiivin liitteessä II A, jonka otsikkona on "Huolehtimistoimet", olevassa D 10 kohdassa mainitaan "polttaminen maalla".

7 Direktiivin liitteessä II B, jonka otsikkona on "Hyödyntämistoimet", olevassa R 1 kohdassa mainitaan "käyttö pääasiassa polttoaineena tai muutoin energian tuottamiseksi".

Asetus

8 Asetuksessa säädetään erityisesti jäsenvaltioiden välillä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta.

9 "Huolehtimisella" tarkoitetaan asetuksen 2 artiklan i alakohdan mukaan "direktiivin 75/442/ETY 1 artiklan e alakohdassa tarkoitettuja toimia" ja "hyödyntämisellä" tämän artiklan k alakohdan mukaan "direktiivin 75/442/ETY 1 artiklan f alakohdassa määriteltyjä toimia".

10 Asetuksen II osasto, jonka otsikkona on "Jäsenvaltioiden väliset jätteiden siirrot", sisältää muun muassa kaksi erillistä lukua, joista ensimmäisessä, joka muodostuu 3—5 artiklasta, käsitellään huolehdittavaksi tarkoitettuihin jätteisiin sovellettavaa menettelyä ja toisessa, joka muodostuu 6—11 artiklasta, hyödynnettäväksi tarkoitettuihin jätteisiin sovellettavaa menettelyä. Tätä toista jätteiden ryhmää koskeva menettely on lievempi kuin ensimmäiseen ryhmään sovellettava menettely.

11 Asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa todetaan, että kun jätteiden tuottaja tai haltija aikoo siirtää yhdestä jäsenvaltiosta toiseen ja/tai yhden tai useamman jäsenvaltion kautta asetuksen liitteessä III (keltainen jäteluettelo) mainittuja hyödynnettäväksi tarkoitettuja jätteitä, se ilmoittaa asiasta vastaanottavalle toimivaltaiselle viranomaiselle ja osoittaa jäljennöksen ilmoituksesta lähettävälle ja kauttakulkuvaltion sekä vastaanottavalle toimivaltaiselle viranomaiselle.

12 Asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan se määräaika sekä ne edellytykset ja menettelytavat, joita jätteen vastaanottavan, lähettävän ja kauttakulkuvaltion toimivaltaisten viranomaisten on noudatettava vastustaakseen hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden ilmoitettua siirtosuunnitelmaa. Kyseisessä säännöksessä todetaan erityisesti, että vastustamisen on perustuttava tämän artiklan 4 kohtaan.

13 Asetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Jätteen vastaanottavat ja lähettävät viranomaiset voivat esittää perusteltuja vastalauseita suunniteltua siirtoa vastaan:

— direktiivin 75/442/ETY ja erityisesti sen 7 artiklan mukaisesti,

tai

— jos se ei ole ympäristönsuojelua, yleistä järjestystä ja turvallisuutta ja terveydensuojelua koskevien kansallisten säännösten mukainen,

tai

— jos ilmoituksen tekijä tai vastaanottaja on aikaisemmin syyllistynyt laittomiin siirtoihin; tässä tapauksessa jätteen lähettävä toimivaltainen viranomainen voi kansallisen lainsäädännön mukaisesti kieltää minkä tahansa siirron, jossa kyseinen henkilö on mukana,

tai

— jos siirto on ristiriidassa asianomaisen jäsenvaltion tai asianomaisten jäsenvaltioiden tekemistä kansainvälisistä sopimuksista johtuvien velvoitteiden kanssa,

tai

— jos hyödynnettävien ja sellaisten jätteiden suhde, joita ei hyödynnetä, lopulta hyödynnettävien aineiden arvioitu arvo tai hyödyntämisestä aiheutuvat kulut taikka sen osan, jota ei hyödynnetä, huolehtimisesta aiheutuvat kulut ovat niin suuret, ettei hyödyntäminen kannata taloudellisista ja ympäristöllisistä syistä."

Kansalliset toimenpiteet

14 Vuoden 1998 alussa J. Lamesch Exploitation SA -niminen yhtiö, jonka kotipaikka on Bettembourg (Luxemburg), toimitti kaksi ilmoitusta Luxemburgin toimivaltaiselle viranomaiselle saadakseen luvan siirtää kotitalousjätteitä ja muita vastaavia asetuksen liitteeseen III kuuluvia jätteitä Ranskaan. Ilmoitusten mukaan nämä jätteet, jotka olivat peräisin kahdelta jätteentuottajalta, joiden kotipaikka on Luxemburg, piti hyödyntää polttamalla, johon liittyy energiakäyttö, Strasbourgin kaupungin jätteenpolttolaitoksessa. Négoce de tous matériaux réutilisables (jäljempänä NTMR) -nimisen yrityksen, jonka kotipaikka on Metz (Ranska), piti toimia rahtaajana kyseessä olevassa jätteiden siirrossa.

15 Luxemburgin toimivaltainen viranomainen luokitteli ilmoitetut siirrot omaaloitteisesti uudelleen 1.10.1998 tekemillään kahdella päätöksellä (jäljempänä riidanalaiset päätökset) huolehdittavaksi tarkoitettujen jätteiden siirroiksi. Se lisäsi, että tällaiset siirrot voidaan toteuttaa ainoastaan, "jos osoitetaan, että kuljetettavia jätteitä ei voida joko teknisten syiden tai riittämättömän kapasiteetin vuoksi toimittaa Luxemburgissa sijaitsevaan jätteenkäsittelylaitokseen".

16 Luxemburgin toimivaltainen viranomainen perusteli oma-aloitteisesti suorittamansa uudelleenluokittelun toteamalla seuraavaa: "Jätteiden poltto laitoksessa, jonka ensisijaisena tarkoituksena on lämpökäsittely näiden jätteiden mineralisoimiseksi siitä riippumatta, otetaanko tuotettu lämpö talteen vai ei, katsotaan Luxemburgissa direktiivin 75/442/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna, liitteessä II A olevan D 10 kohdan mukaiseksi huolehtimistoimeksi."

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

17 NTMR:n komissiolle tekemän kantelun jälkeen tämä kehotti Luxemburgin suurherttuakunnalle 22.10.1999 osoittamallaan virallisella huomautuksella tätä jäsenvaltiota esittämään kahden kuukauden kuluessa huomautuksensa väitteestä, jonka mukaan Luxemburgin toimivaltaiset viranomaiset olivat rikkoneet asetuksen ja direktiivin säännöksiä kieltäytymällä luokittelemasta jätteenpolttoa muussa kuin teollisessa jätteenpolttolaitoksessa hyödyntämistoimeksi, kun polttamisen aikana tuotettava energia otetaan kokonaan tai osittain talteen.

18 Koska Luxemburgin suurherttuakunta ei vastannut tähän viralliseen huomautukseen, komissio osoitti sille 4.4.2000 päivätyllä kirjeellä perustellun lausunnon, jossa se katsoi, että tämä jäsenvaltio ei ole noudattanut asetuksen 6 ja 7 artiklan, direktiivin 1 artiklan f alakohdan ja direktiivin liitteessä II B olevan R 1 kohdan sekä tarvittaessa EY:n perustamissopimuksen 34 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 29 artikla) mukaisia velvoitteitaan. Komissio kehotti tässä samassa perustellussa lausunnossa Luxemburgin suurherttuakuntaa toteuttamaan perustellun lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksiantamisesta.

19 Luxemburgin suurherttuakunta väitti 28.4.2000 päivätyllä kirjeellä, että jätteidenkäsittelytoimi voidaan luokitella direktiivin liitteessä II A olevassa D 10 kohdassa tarkoitetuksi toimeksi, vaikka siinä voidaan ottaa energiaa talteen, ja että Luxemburgin viranomaiset suorittivat sitä paitsi kyseessä olevien toimien uudelleenluokittelun yhteisymmärryksessä Ranskan vastaanottavien viranomaisten kanssa.

20 Komissio nosti tässä tilanteessa käsiteltävänä olevan kanteen.

Asiakysymys

21 Aluksi on muistutettava, että asetuksella käyttöön otetussa järjestelmässä kaikkien toimivaltaisten viranomaisten, joille ilmoitus jätteiden siirtosuunnitelmasta tehdään, on tutkittava, että ilmoituksen tekijän tekemä luokittelu on asetuksen säännösten mukainen, ja vastustettava siirtoa, jos tämä luokittelu on virheellinen (asia C-6/00, ASA, tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. I-1961, 40 kohta).

22 Jos lähettävä toimivaltainen viranomainen katsoo, että siirron tarkoitus on luokiteltu ilmoituksessa virheellisesti, sen on perustettava siirtoa vastaan esittämänsä vastalause tähän luokitteluvirheeseen, eikä sen pidä viitata johonkin niistä asetuksen yksittäisistä säännöksistä, joissa määritellään ne vastalauseet, joita jäsenvaltiot voivat esittää jätteiden siirtoja vastaan (em. asia ASA, tuomion 47 kohta). Toimivaltaisen viranomaisen tehtävänä ei sen sijaan ole ryhtyä omaaloitteisesti jätteiden siirron tarkoituksen uudelleenluokitteluun (em. asia ASA, tuomion 48 kohta).

23 Asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa, jonka mukaan jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirtoa ainoastaan kyseisen artiklan 4 kohdassa tyhjentävästi luetelluissa tapauksissa, ei siis periaatteessa estetä näitä viranomaisia esittämästä vastalausetta määrättyä siirtoa vastaan sillä perusteella, että kyseessä ovat tosiasiassa huolehdittavaksi tarkoitetut jätteet.

24 Tällainen vastalause ei kuitenkaan ole asetuksen 7 artiklan 2—4 kohdan mukainen kuin siinä tapauksessa, että siinä sovelletaan jätteistä huolehtimisen ja niiden hyödyntämisen välisiä erotteluperusteita, jotka ovat direktiivin niissä säännöksissä vahvistettujen perusteiden mukaiset, joihin asetuksen 2 artiklan i ja k alakohdassa viitataan näiden käsitteiden määrittelemiseksi.

25 Luxemburgin viranomaiset luokittelivat riidanalaisilla päätöksillä omaaloitteisesti ilmoitetut siirrot uudelleen huolehdittavaksi tarkoitettujen jätteiden siirroiksi ja vastustivat niiden toteuttamista. Näiden päätösten tarkoituksena on katsottava olleen sellaisen vastalauseen esittäminen, joka perustui kyseessä olevien siirtojen ilmoituksissa mainitun luokittelun virheellisyyteen.

26 Jotta voidaan ratkaista, onko Luxemburgin suurherttuakunta jättänyt riidanalaisilla päätöksillä noudattamatta asetuksen 7 artiklan 2 ja 4 kohdan mukaisia velvoitteitaan, on näin ollen tutkittava, onko näillä päätöksillä esitetty vastalause direktiivin liitteissä II A ja II B vahvistetun huolehtimis- ja hyödyntämistoimien välisen erottelun mukainen.

27 Komissio väittää, että siirrot, joita riidanalaisissa päätöksissä vastustetaan, koskivat jätteitä, jotka oli tarkoitettu käytettäviksi energian tuottamiseksi, ja että tällainen käyttö on direktiivin liitteessä II B olevassa R 1 kohdassa tarkoitettu hyödyntämistoimi.

28 Komission mukaan on katsottava, että jätteet käytetään energian tuottamiseksi, koska toimessa syntyy energiaylijäämää ja koska huomattava osa poltettavissa jätteissä olevasta energiasta otetaan talteen käyttöä varten.

29 Luxemburgin hallitus väittää, että kyseessä olevien jätteiden poltto, johon liittyy energiakäyttö, Strasbourgin kaupungin jätteenpolttolaitoksessa ei ole direktiivin liitteessä II B olevassa R 1 kohdassa mainittu hyödyntämistoimi. Luxemburgin hallituksen mukaan tässä säännöksessä tarkoitetaan yksinomaan toimia, joiden vuoksi ei pelkästään voida tuottaa ja käyttää energiaylijäämää, vaan joiden tarkoituksena on lisäksi jätteen käyttö polttoaineena tai muutoin energian tuottamiseksi jätteidenkäsittelylaitoksen tarkoitus huomioon ottaen. Luxemburgin hallituksen mukaan tämä päätelmä perustuu sanojen "käyttö pääasiassa" käyttämiseen kyseisessä säännöksessä.

30 Luxemburgin hallitus väittää näin ollen, että riidanalaisissa päätöksissä katsottiin perustellusti, että kyseessä olevat jätteiden siirrot koskivat jätteitä, jotka oli tosiasiassa tarkoitettu käytettäviksi direktiivin liitteessä II A olevassa D 10 kohdassa tarkoitetussa huolehtimistoimessa.

31 Tämän osalta on muistutettava, että jätteiden "käyttö pääasiassa polttoaineena tai muutoin energian tuottamiseksi" on direktiivin liitteessä II B olevan R 1 kohdan mukaan niiden hyödyntämistoimi.

32 Kyseistä säännöstä on tulkittava siten, että siihen kuuluu kotitalousjätteiden poltto, ensinnäkin siksi, että kyseisen toimen pääasiallisena tarkoituksena on mahdollistaa jätteiden käyttö energian tuottamiseksi. Direktiivin liitteessä II B olevassa R 1 kohdassa käytetty sana "käyttö" merkitsee sitä, että tässä säännöksessä tarkoitetun toimen pääasiallinen tarkoitus on se, että jätteillä voi olla hyödyllinen tehtävä eli energian tuottaminen.

33 Kotitalousjätteiden poltto on toiseksi direktiivin liitteessä II B olevassa R 1 kohdassa tarkoitettu toimi, koska niiden olosuhteiden perusteella, joissa tämä toimi on toteutettava, voidaan katsoa, että se todellakin on "energian tuottamista". Tämä edellyttää toisaalta, että jätteitä polttamalla syntyvän ja talteen otettavan energian määrä on suurempi kuin polttoprosessissa käytettävän energian määrä ja toisaalta, että osa tämän polttamisen yhteydessä vapautuvasta energiaylijäämästä todella käytetään joko välittömästi poltossa tuotettuna lämpönä tai muuntamisen jälkeen sähkönä.

34 Direktiivin liitteessä II B olevassa R 1 kohdassa käytetystä sanasta "pääasiassa" seuraa kolmanneksi, että jätteet on käytettävä pääasiassa polttoaineena tai muutoin energian tuottamiseksi, mikä merkitsee sitä, että suurin osa jätteistä on kulutettava toimen aikana ja että suurin osa vapautuvasta energiasta on otettava talteen ja käytettävä.

35 Tällainen tulkinta on direktiiviin perustuvan hyödyntämisen käsitteen mukainen.

36 Direktiivin 3 artiklan 1 kohdan b alakohdasta samoin kuin direktiivin neljännestä perustelukappaleesta seuraa, että jätteiden hyödyntämistoimen olennainen ominaispiirre on, että sen pääasiallinen tavoite on, että jätteillä voi olla hyödyllinen tehtävä sellaisten muiden materiaalien käytön korvaajina, joita olisi pitänyt käyttää tämän tehtävän täyttämiseksi, mikä mahdollistaa luonnonvarojen säästämisen (em. asia ASA, tuomion 69 kohta).

37 Jätteiden poltto on siis hyödyntämistoimi, kun sen pääasiallinen tavoite on, että jätteillä voi olla hyödyllinen tehtävä energian tuottamisessa sellaisen primaarienergianlähteen käytön korvaajana, jota olisi pitänyt käyttää tämän tehtävän täyttämiseksi.

38 Näiden perusteiden valossa tässä asiassa on todettava, että komissio ei ole osoittanut, että riidanalaisilla päätöksillä esitetty vastalause ei ole direktiivin liitteissä II A ja II B vahvistetun huolehtimis- ja hyödyntämistoimien välisen erottelun mukainen.

39 Luxemburgin toimivaltaiset viranomaiset kieltäytyivät riidanalaisissa päätöksissä pitämästä kyseessä olevaa jätteiden siirtoa Ranskassa sijaitsevaan käsittelylaitokseen hyödyntämisenä, koska tämän laitoksen ensisijainen tarkoitus on lämpökäsittely jätteiden mineralisoimiseksi.

40 Näiden viranomaisten täten esittämä vastalause perustuu siis seikkaan, jonka mukaan kyseessä olevan toimen pääasiallinen tarkoitus on jätteistä huolehtiminen, ja tämä seikka on asianmukainen syy vastustaa jätteiden tähän laitokseen tapahtuvan siirron luokittelua hyödyntämistoimeksi.

41 Ei voida katsoa, että jätteiden polttamiseksi käsittelylaitoksessa tehtävän siirron, joka tehdään jätteistä huolehtimiseksi, pääasiallisena tarkoituksena on jätteiden hyödyntäminen, vaikka niitä poltettaessa kaikki tai osa polttamalla tuotetusta lämmöstä otetaan talteen.

42 Tällainen energian talteenotto tosin on direktiivin sen tavoitteen mukainen, jolla pyritään luonnonvarojen säästämiseen.

43 Koska polttamisella tuotetun lämmön talteenotto on kuitenkin pelkkä sellaisen toimen sivuvaikutus, jonka pääasiallisena tarkoituksena on jätteistä huolehtiminen, sillä ei voida kyseenalaistaa tämän toimen luokittelua huolehtimistoimeksi.

44 Komissio ei ole esittänyt kanteensa yhteydessä mitään seikkoja, joilla voitaisiin osoittaa, että kyseessä olevan toimen pääasiallisena tarkoituksena oli jätteiden hyödyntäminen, toisin kuin Luxemburgin toimivaltaiset viranomaiset riidanalaisissa päätöksissä katsoivat. Se ei ole esittänyt mitään tähän liittyviä aiheto-

disteita, joihin kuuluisi esimerkiksi se, että kyseessä olevat jätteet olisi tarkoitettu laitokseen, jonka olisi ilman sille toimitettuja jätteitä pitänyt harjoittaa toimintaansa käyttämällä primaarienergianlähdettä, tai että nämä jätteet olisi pitänyt toimittaa käsittelylaitokseen kyseisen laitoksen toiminnan harjoittajan jätteiden tuottajalle tai haltijalle suorittamaa maksua vastaan.

45 Komissio on ainoastaan väittänyt tämän osalta, että siirrot koskivat jätteitä, jotka oli tarkoitettu käytettäväksi energian tuottamiseksi, ja että sen käsittelylaitoksen tarkoitus, johon nämä jätteet piti siirtää, ei ole merkityksellinen peruste jätteidensiirtotoimen luokittelemiseksi.

46 Komission kanne on näin ollen perusteeton ja se on siis hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

47 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Luxemburgin suurherttuakunta on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti Itävallan tasavalta, joka on osallistunut asiaan väliintulijana, vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Itävallan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Wathelet Timmermans Edward

Jann von Bahr

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä helmikuuta 2003.

R. Grass

kirjaaja

M. Wathelet

viidennen jaoston puheenjohtaja